

48

Έχασα την παραίσθηση του κόσμου
Στο καθρεφτάκι που αργόσβηνε
Οι λέξεις του έσφυζαν από ταμπού
Και ο φόβος του γέμιζε φωνές
Φωνές που κοίταζαν την πίσσα του χρόνου
Να κυλά από την αίσθηση του μόνιμου
Η συγκεκριμένη περίπτωση
Με βούτηξε σε μια βεβιασμένη προσευχή
Είναι προτιμότερα τα γέλια.

43

Ποτέ δεν έρχεσαι στην ώρα σου
Πάντα ασυγχρόνιστα φεύγεις
Χωρίς να σε νοιάζει ποιος και γιατί
Μην αφήνεις τα μαύρο να καταπίνει το μπλε
Μην ξεχνάς τη βαβούρα στη διαπασών
Μην επιτρέπεις το κρύο το χειμώνα
Μην ψάχνεις χατίρια στη ζωή
Μίλα μου

30

Αν δεν τις αφήσεις να βγουν
Θα σε τρώνε κάθε στιγμή
Μέχρι να βρουν διέξοδο
Μύτη, αυτιά, στόμα
Από παντού θα ξεχειλίζουν ακανόνιστα
Επίπονη διαδικασία
Σαν αρρώστια καλπάζουσας μορφής
Μονόδρομος

Καιρό τώρα μεγαλώνει και φουσκώνει
καταπίνει την οργή του και κρατά αυτή τη γεύση της αηδίας
στο στόμα σαν μνήμη
μια πικρή σιγαμάρα
να του θυμίζει το θυμό του.
Και όλο αυτό να μαζεύει
και να μεγαλώνει
να στριφογυρίζει άσκοπα τον εαυτό του
να μεταλλάσσει το εγώ του σε μίσος
σε απέχθεια και να εκρήγνυται
ρουφώντας τα όλα
στην τελευταία μαύρη τρύπα του μυαλού του.

[Ευαγγελία Σωκράτους]